

mají ujednání do objednáciho lístku nepojatá pro žalující firmu platnost, pokud před přijetím nabídky v objednávce uvedené aneb současně s ní druhé straně nedošla (čl. 320 odstavec 1 obch. zák.). To se však nestalo. Neboť není dokázáno, že žalovaný neb obchodní cestující toto doplnění objednávky druhé straně závčas sdělil. Pouze M., jako třetí nesúčastněná osoba, sdělil dopisem ze 27. dubna 1929 druhé straně, že stornuje objednávku. Trvala-li firma na tom, že je pro ni směrodatný jen obsah písemné objednávky, jednala v mezích svého práva a nelze jí proto vytýkati, že jednala proti dobrým mravům.

Čís. 11970.

Úmluva, že zboží jest koupeno za určitou cenu »loco továrna«, platí jen pro případ, že zboží jest skutečně dodáno z továrny. Bylo-li dodáno ze skladiště továrny bližšího kupiteli, nemůže se prodatel na kupiteli domáhati zaplacení dovozného z továrny do skladiště.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, Rv II 455/31.)

Žalující firma, továrna na stroje v Přerově, prodala žalovaným v J. na Slovensku motor, mlátičku a brzdu za 15.120 Kč loco továrna. Koupené předměty byly žalovaným dodány ze skladiště žalobkyně v Humenném na Slovensku. Dovozné z Humenného do stanice dodací žalovaní zaplatili. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných též zaplacení dovozného z Přerova do Humenného. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest rozhodnou jen otázka, zda mezi stranami došlo k ujednání, podle něhož se žalovaní zavázali zaplatiti sporné dovozné. Názor dovolatelky, že prvý soud zjistil, že se žalovaní zavázali zaplatiti toto dovozné a že zjištěním tím byl vázán odvolací soud, ježto prý žalovaní nenapadli zjištění to odvoláním, že tudíž, pokud se napadený rozsudek odchyluje od zjištění toho, je v rozporu se spisy, je mylný. Nejde o zjištění, nýbrž o výklad nabídky žalovaných, o výklad listiny, tudíž o právní posouzení věci, jež jako nesprávné bylo napádeno žalovanými v odvolání. Žalovaní učinili žalobkyni písemnou nabídku na tištěném formuláři žalobkyně. Podle formuláře toho žalovanými podepsaného koupili od žalobkyně motor, mlátičku a brzdu za 15.120 Kč loco továrna. Je zjištěno, že tyto zakoupené stroje nebyly v továrně žalobkyně v Přerově, nýbrž v jejím skladišti v Humenném a že dovoz z Humenného do stanice dodací žalovaní zaplatili. Přihlíží-li se k doslovu kupních podmínek vytištěných na formuláři žalobkyně žalovanými podepsaném, nelze podle doslovu těchto podmínek, zejména jejich odstavce 5. vykládati podle § 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. slova »loco továrna« jinak, než tak, že ustanovení to přichází

k platnosti jen v případě, že se stroje dodávají z továrny žalobkyně v Přerově přímo, a nemohli proto ani žalovaní ani žalobkyně pojmáti toto ustanovení kupních podmínek jinak. Je proto bez významu, že v nabídce žalovaných přichází »loco továrna«, ježto si žalobkyně musila býti vědoma toho, že ustanovení to nemůže přijíti k platnosti v případě, kde nejde o stroje, jež se mají dodati z její továrny v Přerově, nýbrž o stroje, jež jsou v jejím skladišti v Humenném. I když tudíž žalobkyně přijala nabídku žalovaných, nedošlo tím k ujednání, že žalovaní převzali závazek zaplatiti dovozné z Přerova do Humenného; to by bylo musilo býti ujednáno zvlášť. Jiný výklad nabídky žalovaných by odporoval zásadě poctivého styku v obchodě. Pokud žalobkyně má za to, že žalovaní převzali závazek zaplatiti dovozné aspoň mlčky tím, že se neohradili proti účtu žalobkyně, v němž účtovala dovozné, ani proti tomu, že byli upomínáni žalobkyní o zaplacení dovozného, přehlíží, že původní ujednání mohlo býti změněno jen novým ujednáním, že jednostranný její projev k takovéto změně nestačí a že pasivní chování se a pouhé mlčení nemůže býti zpravidla vykládáno jako projev pozitivní. Výklad takový byl by přípustný jen tam, kde by nutkavě bylo tak usuzovati, čemuž zde však nebylo, neboť žalobkyně musila z mlčení žalovaných usuzovati, že na původním ujednání trvají.

Čís. 11971.

Exekuce na základě říšskoněmeckých exekučních titulů.

Potvrzení říšskoněmeckého soudu o doručení žaloby s obsílkou je veřejnou listinou ve smyslu § 293 druhý odstavec c. ř. s. Bylo-li toto potvrzení ve smyslu smlouvy o legalisaci ze dne 25. února 1880 čís. 85 ř. zák., obnovené podle čl. I. vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 27. října 1921 čís. 387 sb. z. a n., opatřeno aspoň úřední pečeti, je prokázáno doručení žaloby s obsílkou, třebaže schází legalisace potvrzení, a není třeba, by soud zkoumal i doručenkou o žalobě a podpis žalovaného na ní. Povinný může vésti důkaz o opaku jen odporem proti exekuci podle § 83 ex. ř., nikoli rekusem proti povolení exekuce.

Požadavku, že vymáhající věřitel musí v návrhu na povolení exekuce prokázati, že říšskoněmecký rozsudek, na jehož základě vede exekuci, nabyl moci práva, jest vyhověno, předložil-li potvrzení říšskoněmeckého soudu na rozsudku (na usnesení), že nabyl moci práva. Není třeba, by s návrhem na povolení exekuce byl podán i výkaz o doručení rozsudku povinnému. Popření a důkaz o tom, že rozsudek nenabyl právní moci, musí býti ponechán odporu proti exekuci (§ 83 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 8. října 1932, R I 691/32.)

Na základě rozsudku pro zmeškání zemského soudu v Berlíně a útratového usnesení téhož soudu navrhl vymáhající věřitel u krajského soudu civilního v Praze povolení exekuce. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto právní věc podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti nemohla bez zvláštního ujednání býti zahájena ve státě cizím (§ 80 čís. 1 ex. ř.) a není vykázáno ani, že se doručení žaloby